

12/07/2010

Opinió > Carles Boix | 00:55 h.

12/07/2010

Penjant d'un fil

I ARA, QUÈ?

"Proposem un camí de mínims, un camí que permeti a totes les sensibilitats catalanistes (incloses d'aquells que encara creuen, estranyament, en l'aposta estatutària) avançar"

Carles Boix

Dissabte vàrem fer, tots plegats, un dia bonic, una festa completa. En aquella desfilada, lenta, pacífica, densa i generosa, vàrem brodar, novament, una pàtria completa. Portàvem tants anys ferits per la procacitat de la caverna mediàtica! Tants anys sentint o creient sentir un país que s'anava foradant per tots costats, dessagnat per les divisions d'una batalla infinita i d'una elit política sense cap mesura de les coses! Tants anys devorats pel dubte de si el país encara existiria una, dues generacions més enllà!

No ens han dit, durant tants anys, que el país no ens havia d'importar? Que, de fet, no ens importa? No han predicat constantment que l'única preocupació "real" i legítima que teníem és l'atur i l'economia, això és, menjar bé i cagar bé? No ens han instruït en la misèria post-marxista del materialisme més prim? No ens han martellejat amb la necessitat de ser homes sense atributs, modelats en el pòster d'aquell ciutadà despullat, sense arrels, sense horitzons, sense altre principi que l'home sol esclafat pel pes brutal de la maquinària de l'Estat, de la maquinària d'uns jutges llunyans i risibles?

Vàrem dir prou i vàrem fer una festa completa. Una festa fraterna, que encabia tothom, en les seves diferències, des de les famílies un punt endiumenjades (de diumenge d'estiu, s'entén, de tirantets, sabates de poc tacó i blau als ulls lleugeríssim) a rastes catalans (amb aquella creativitat anarquitzant i mediterrània a flor de pell), de castellers espontanis (les plantes dels peus negres, el coll regalimant suor) a tietes en bata saludant des de balcons guarnits dels quatre dits del rei de França. Vàrem sortir al carrer i vàrem descobrir que encara existim. Que la nostra voluntat de ser és més forta que mai. Perquè no hi ha res de pitjor que sentir-se sol, sentir que tot al voltant va morint i podrint-se, tros rere tros de carn i d'ànima. L'enemic guanya quan aïlla. El tirà venç quan dispersa i silencia els seus criats, quan aquests darrers no saben ni tan sols si poden confiar l'un en l'altre. El dictador, l'Estat central ho saben. I nosaltres no podem cedir.

Vàrem dir prou i vàrem regenerar el país. I la regeneració va venir en forma de metàfora. L'absurda batalla de la capçalera va morir en l'èxit de la convocatòria. La manifestació no va tenir mai ni darrera ni davant. Els intents de robar i monopolitzar l'èxit, aquesta temptació incontrolable del polític, van fallar completament. Les mateixes comitives dels partits, esglaonades pel Passeig de Gràcia, semblaven immòbils entre una riuada que els depassava, que només pensava en Catalunya. Sí, aquella manifestació marca un abans i un després.

I, ara, què? Aquesta és la pregunta què ens acompanya en el passeig festiu. Ens la fèiem amb els

amics. La sentíem en els veïns que, en l'atzar del moment, ens acompanyaven durant mig hora, clavats en un xamfrà, badant sota una bandera molt grossa. Teniu raó. És una pregunta important. És una pregunta cabdal. Però, no ens precipitem. Repassem, abans, la memòria d'aquesta tarda històrica. Perquè en aquesta memòria hi ha la primera resposta. En el que vàrem viure hi ha la cristallització del que volem: ser lliures; i saber que l'envit federalista ha passat a millor vida.

“I ara, què?”, repetiu. D'acord. Fem un esforç. Proposem un camí de mínims, un camí que permeti a totes les sensibilitats catalanistes (incloses d'aquells que encara creuen, estranyament, en l'aposta estatutària) avançar. Demanem als parlamentaris catalans a Catalunya i, sobretot, als parlamentaris catalans a Madrid que firmin el següent acord de mínims: *“Davant de la sentència del TC, totes les forces polítiques catalanes es comprometen a votar en contra dels pressupostos generals de l'Estat fins que les Corts d'Espanya no aprovin les següents lleis orgàniques: 1. Una llei orgànica que estableixi un sistema de concert econòmic, idèntic al que tenen el País Basc i Navarra, per regular les relacions fiscals entre Catalunya i l'Estat. 2. Una llei orgànica que delegui la decisió de convocar i organitzar referèndums automàticament en el Parlament de Catalunya. 3. Una llei orgànica que reculli el sistema educatiu integrat vigent a Catalunya avui en dia. Barcelona, juliol de 2010.”* Així començarem a recuperar les úniques eines (els vots) per ser lliures, unes eines que ningú va fer servir de debò i que ens han dut on som.

21 Adeu siau!: Si els nostres polítics, amb el president al capdavant, hague...